

Нека нашта радостъ то да трови
 Нека прѣсни язви да разрови!
 Вѣй се, черно знаме!

Македонио, родино мила!
 Люлко на гиганти и на слава,
 Бездно, що надежда не огрява,
 Бездно страшна на сълзи, теглила!
 Ти нѣмѣешъ и глухъ твойтъ храмъ е,
 Кога полсвѣтъ твойтъ чада слави
 Безъ да пита: майката що прави?
 Вѣй се, черно знаме!

Кой ще пита? Ний едни смутени,
 Катъ на пиръ, де липсва госта главень
 Питаме: кѣде е той забравень?
 Що не викатъ братътъ драгоценни?
 Тукъ безъ него нашта слава срамъ е!
 И зовемъ го съ гласи триумфални —
 Но пристигатъ вопли погребални...
 Вѣй се, черно знаме!

Но не си ти влѣзла още въ гроба,
 Но сама ти нѣма тамъ да влѣзешъ,
 Но ти, майко, нѣма да изчезнешъ
 Освенъ съ нашта кръвъ, сърдца и злоба!
 Ахъ, ще дойде день и той голѣмъ е...
 Но доръ скокнемъ за тебъ всички братя
 И те сграбчимъ волно вѣвъ обяття —
 Вѣй се, черно знаме!

Пловдивъ, 6 априль 1885 г.